

jaa aldeles bethdningsløst, hvorfor jaa ikke give Tilladelsen? Betyder den slet Intet, synes jeg, at man kan føie 2,000 Mennefters Dnske, det er dog ikke jaa Lidt, og desuden omtrent det hele Folkethings Dnske ved at give Tilladelsen. Jeg veed nok, at Folkethinget ikke er videre i Kridthuset hos Ministeriet, men det behøver jo ikke at gjælde paa dette Omraade, hvorledes vi skulle brændes efter Døden, vi have maasse plaget Ministeriet jaa meget i levende Live, hvorfor maa vi jaa ikke komme ud af Verden, som vi selv ville, man kunde dog gjerne tage billigt Hensyn til vore Dnsker i jaa Henseende. Det forekommer mig imidlertid, at det Svar, der skyldes os, have vi ikke faaet, den høitærede Justitsminister indhyller sig i en Tausshed, som jeg ikke forstaar. Jeg havde mest lyst til at slutte mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Brix), som spurgte den høitærede Justitsminister meget omstændeligt og meget logisk, men Ministeren svarede aldeles ikke. Nu veed jeg, at Tausshed er Guld, men her i Thinget synes jeg dog, at der en vis Rimelighed for at tale. (Berg: Tale er Sølv.) Ja, det veed jeg, men her have vi dog en vis Forpligtelse, vi Medlemmer af Thinget, til at tale, vi blive jo egentlig betalte for det. Jeg vil derfor paany stille det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds' Spørgsmaal til den høitærede Justitsminister. Selv i det Tilfælde, at man mener, at Folketikkens Geistlige ikke kunne deltage i de Anstalter, som kræves, naar et Lig skal brændes, hvorfor jaa ikke tillade Beboere i den danske Stat, som ikke ere Medlemmer af Folketikken og saadanne, som vel ere Kristne, men ikke Medlemmer af Folketikken, at lade deres Døde brænde, og hvis der fra et rent juridisk Standpunkt Intet er til Hinder, hvis Ministeren mener og vil udtale det, jaa vilde det jo være ganske udmærket for Foreningen; den kunde jaa gjøre, hvad den efter min Mening skulde have gjort strax, bygge en Døn og begynde at brænde, og hvis der var skredet ind derimod, vilde vi have faaet at vide, om der virkelig var et saadant Hold i vor Lovgivning, at der kunde være Grund til at forandre det, men det forekommer mig, at den høitærede Justitsminister skylder os et Svar, og jeg vil meget opfordre ham til ikke at undrage os et saadant, som det haade for Foreningens Skyld og ogsaa for Folkethingets Skyld vil være magtpaaliggende at faae.

Væjer: Hvad jeg vil sige, falder meget nær sammen med, hvad den sidste ærede

Taler (Brandes) yttrede. Skulde jeg have nogen Betænkelighed ved at stemme for denne Indstilling, jaa er det det, at Andragendet er henvist tillige til den høitærede Kirke- og Undervisningsminister; jeg stemte hellere for det, hvis det alene var henvist til den høitærede Justitsminister. Det forekommer mig iøvrigt, at de hygieiniske Forhold ere komne til at spille en næsten eneraadig Rolle, men jeg synes, at der ogsaa er andre Hensyn at tage. Jeg kunde godt tænke mig, at Nogle holde jaa stærkt paa Ligbrændingen af en Slags Frygt, som jeg iøvrigt anser for temmelig ugrundet i vore Dage, nemlig Frygt for levende Begravelse, og ligeoverfor noget Saadant synes jeg, at det fra Lovgivningsmagtens Side er en Mangel paa Friind ikke at ville tillade, at Folk selv tage Bestemmelse om, paa hvilken Maade deres jordiske Legeme skal tilintetgjøres. Jeg antager, at der er nok dem, der ere gode Medlemmer af Folketikken, som vilde sige: selv om vi skulle undvære Geistlighedens Hjælp ved denne Leilighed, give vi Afkald derpaa. Da jeg bad om Ordet, vilde jeg netop have rettet det samme Spørgsmaal til den høitærede Justitsminister, som nu er stillet til ham, og jeg kunde derfor gjerne have frafaldet Ordet; men jeg vil gjøre opmærksom paa, at der kan jo meget godt komme en saadan fakultativ Lov, der altsaa tillader Ligbrænding, og jeg kan ikke tro, at den høitærede Justitsminister skulde føle Betænkelighed ved at udarbejde et saadant Lovforslag. Jeg kan ikke tro, at der skulde komme noget Kabinetsspørgsmaal deraf, selv om den høitærede Kirkeminister ikke var enig deri. Det Høieste, der kunde hænde, vilde være, at Lovforslaget ingen Stemme fik her i Folkethinget af den høitærede Kirkeminister, som har Sæde her.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg vil først begynde med den Bemærkning, at den næstsidste ærede Taler har tillagt mig adskillige Udtalelser, som jeg slet ikke er fremkommen med. Jeg maa bede Enhver, der vil gjøre sig bekendt med, hvad jeg har sagt, at ville holde sig til Rigsdagstidenden. Jeg har slet ikke indladt mig paa at udtale nogen Mening om, hvorvidt det Konfessionelle er til Hinder eller ikke for Ligbrænding for mit eget Vedkommende. Jeg har udtalt, at jeg i Anledning af det indgivne Andragende har hørt Sundhedskollegiet, og det har naturligtvis været med Hensyn til Spørgsmaalet, om der fra hygieiniske Hensyns og almindelige Politihensyns Side var Anledning til at modsætte sig det yttrede Dnske eller maasse endog Anledning til at